

Sygn. akt *I ACa 939/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mikołaj Tomaszewski

Sędziowie: SA Jan Futro

SA Małgorzata Kaźmierczak (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **p. w. (...) J. C. w C. – M.**

przeciwko **Agencji (...) w W., Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...), Staroście (...) Dyrektorowi (...) w P., Ministrowi (...)**

przy zastępstwie **procesowym Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej**

o przyznanie nieruchomości zamiennych, ewentualnie o przywrócenie własności nieruchomości, ewentualnie o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 24 marca 2016 r. sygn. akt XII C 1181/11

1. oddala apelację;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych i pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej po 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Jan Futro Mikołaj Tomaszewski Małgorzata Kaźmierczak

--	--	--	--

Sygn. akt I A Ca 939/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 lipca 2011r., powód Parafia(...)Świętego J. C. w C.- M., wniosła o: przyznanie od pozwanego Skarbu Państwa- (...) w P. lub Starosty (...) na jego rzecz odpowiednich nieruchomości zamiennych, w zamian za nieruchomości powoda przejęte przez Skarb Państwa, zapisane w księdze wieczystej C. tom I karta 5 o powierzchni

242,8480ha oraz C. tom I karta 2 o powierzchni 2,2764ha, stanowiące obecnie działki wymienione w załączonych do pozwu wyciągach z wykazów zmian gruntowych, -w tym celu o zobowiązanie pozwanego Skarbu Państwa- Dyrektora (...) w P. oraz Starosty (...) do wskazania odpowiednich nieruchomości zamiennych, ewentualnie o przyznanie od pozwanego – Agencji (...) w P. na rzecz powoda odpowiednich nieruchomości zamiennych, w zamian za przejęte przez Skarb Państwa nieruchomości opisane w pkt. 1- w tym celu zobowiązanie pozwanego Agencję (...)w P. do wskazania odpowiednich nieruchomości zamiennych ewentualnie o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – (...)w P. na przywrócenie powodowi własności nieruchomości opisanych w pkt. 1 ewentualnie o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa- Starosty (...) na rzecz powoda kwoty 5.000.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za nieruchomości opisane w pkt 1. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Starosty (...) na jego rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz o zwolnienie go od kosztów sądowych w całości. Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2016r., Sąd Okręgowy wezwał do udziału w sprawie w charakterze statio fisci Skarbu Państwa Ministra (...)

Zaskarżonym wyrokiem z 24.03.2016r Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił powództwo główne i powództwa ewentualne oraz kosztami procesu obciążył w całości powoda, szczegółowe wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu, przy uwzględnieniu stawki wynagrodzenia pełnomocników pozwanych na poziomie minimalnym.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powodowa(...)św. J. C. została erygowana w XI-XII wieku. Aktualnie parafia posiada osobowość prawną w myśl art. 7 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła (...) Proboszczem parafii jest od 1995 r. A. N..

Pismem z dnia 15 marca 1946r., skierowanym do Administratora Parafii C., Dyrekcja (...) wskazała, że las należący dawniej do probostwa (...), został w dniu 10 marca 1945r., przejęty przez Administratora(...) na podstawie dekretu PKWN z 12 grudnia 1944r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa. W dniu 27 października 1946r., spisano (na podstawie dekretu PKWN z 15 lutego 1944r.) protokół w sprawie przejęcia lasu w C.. Powierzchnia ogólna przejmowanych ziem wynosiła 134,40ha, w tym 131,80 ha powierzchni leśnej i 2,60 ha powierzchni nieleśnej, przy czym na powyższe złożyło się 127,10 ha powierzchni leśnej zalesionej, 4,70 ha powierzchni leśnej niezalesionej i 2,60 ha powierzchni leśnej nieprodukcyjnej. Orzeczeniem z dnia 17 marca 1947r. nr S.A. (...) (...) Wojewoda (...) orzekł o wywłaszczeniu gruntów położonych w miejscowościach C., C., G., G., G., Ł., M., S., Z. i Z., położonych w powiecie (...) o łącznej wielkości 2,205,965 ha, na rzecz Skarbu Państwa, zastąpionego przez Wojsko (...) jako niezbędnych dla rozszerzenia poligonu artyleryjskiego w B.. Integralną częścią powyższego orzeczenia był wykaz wywłaszczonych nieruchomości wchodzących w skład obiektu (...), w którym pod pozycją nr (...) zapisano posiadłość należącą do Katolickiej Gminy K., oznaczoną nr działki (...) o powierzchni 3270m⁽²⁾, zaś pod pozycją nr (...)posiadłość również należącą do Katolickiej Gminy K. o obszarze 242,93,20 ha, stanowiącą działki nr (...).

Sąd Okręgowy ustalił również, iż w księdze wieczystej C. tom 1 k. 5 zapisano nieruchomość oznaczoną w dziale I jako nieruchomość położona C., gmina nieruchomość zabudowana, powierzchnia 242,93.20 ha. W dziale II jako właściciel widniała (...)Gmina K./probostwo w C., wpisane w dniu 03 czerwca 1897r. W dziale III zawierającym ciężary i ograniczenia, wpisano w dniu 10 października 1947r., iż na zasadzie orzeczenia Wojewody (...) z dnia 17 marca 1947 roku nr S.A. (...) (...) wszczęto wywłaszczenie gruntu na rzecz Skarbu Państwa zastąpionego przez Wojsko (...)w B.. W dniu 02 września 1967r., Urząd Spraw (...) w P., wniósł o wpisanie 21 działek o łącznej powierzchni 242,93,20 ha, której zapisanym właścicielem była (...) Gmina K., do księgi wieczystej nr (...) B. i wpisanie w Dziale II prawa nieruchomości na rzecz Państwa reprezentowanego przez Prezydium (...) w P.. Księga wieczysta C. T. 1 karta 2, została zamknięta 25 września 1970r., z powodu przeniesienia całej nieruchomości do księgi wieczystej nr (...). Właścicielem wpisanym w powyższej księdze wieczystej był, jako ostatni z wykreślonych, Katolicka gmina kościelna w C., wpisana 30 listopada 1912 roku. Księgę wieczystą nr (...) (A. (...)), zamknięto na wniosek z dnia 02 listopada 1998r. i cały obszar przeniesiono do kw (...) dnia 10 maja 2002r. W dniu 03 lutego 1961r., jako właściciela wpisano Państwo Polskie (Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P.). Nieruchomość objęta powyższą księgą wieczystą położona była w obrębie M. i S., stanowiła tereny różne o obszarze (...),38.56ha. Katolicka Gmina K. w C. oraz Parafia (...) św. J. C. w C.- M., to ten sam podmiot. Pismem z dnia 30 maja 1990r., Parafia R.- Katolicka C.- M. p.w. Ścięcia św. J. C. złożyła wniosek o

wszczęcie postępowania regulacyjnego, wnosząc o przywrócenie własności nieruchomości położonej w C., woj. (...), stanowiącej grunty rolne i leśne o obszarze 100 ha, dla której prowadzona była księga wieczysta C. tom I k. 5, przez Państwowe Biuro (...)w P. Sekcja (...) w której jako właściciela wpisano w dniu 03 czerwca 1897r. (...) Gminę K. w C.. W uzasadnieniu wniosku, powodowa parafia podała, że nieruchomość została przejęta na podstawie dekretu PKWN z 12 grudnia 1944r., o przejęciu lasów na rzecz państwa. Postępowanie regulacyjne wszczęto na podstawie zarządzenia Komisji (...) z dnia 10 sierpnia 1992r. W dniu 21 sierpnia 1995r., Komisja (...)skierowała do (...) w P. pismo, w którym poinformowano, że Komisja nie może rozpatrywać spraw dotyczących przywrócenia własności lasów przejętych na podstawie dekretu PKWN z 15 lutego 1944r., ponieważ art. 61 ustawy z 17 maja 1989r., nie przewiduje tej możliwości. Analogiczna informacja znajduje się w piśmie z 20 lutego 2001r. Pismem z dnia 31 grudnia 2010 r. Arcybiskup Metropolita (...) polecił m.in. powodowej parafii podjęcie wszelkich działań koniecznych dla zabezpieczenia praw parafii dochodzących roszczeń związanych z upaństwowieniem własności parafialnej przez władze w latach 1944-1989 r. W dniu 28 lutego 2011r., Komisja (...) skierowała zawiadomienie adresowane m.in. do (...) (...)św. J. C. w C.- M. oraz do Archidiecezji (...), informując w nim, że w sprawie z wniosku powodowej parafii o przywrócenie własności nieruchomości nie rozpatrzono wniosku. Powyższe zawiadomienie powodowa parafia odebrała w dniu 16 marca 2011r. Pismem z dnia 21 lutego 2012 r. Arcybiskup Metropolita (...) poinformował, że pismem z dnia 31 grudnia 2010 r. zezwolił powodowej parafii na zawiązanie sporu przez sądem państwowym zgodnie z kanonem (...) Kodeksu Prawa Kanonicznego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż roszczenie powoda o przyznanie nieruchomości zamiennych, ewentualnie o zapłatę (odszkodowania) w zakresie nieruchomości opisanej w pkt 1 pozwu z dnia 01 lipca 2011 r., nie zasługiwało na uwzględnienie. Możliwość wystąpienia na drogę sądową z żądaniem przywrócenia własności nieruchomości przejętych przez Skarb Państwa od kościelnych osób prawnych (ewentualnie przyznania odpowiedniej nieruchomości zamiennej lub odszkodowania) wprowadziła ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...)w art. 4 ust. 1 i 2. Tzw. roszczenia regulacyjne ukonstytuowała ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do (...), wymieniając ich przedmiot w przepisach art. 61. W myśl art. 62 ust. 1 te same roszczenia w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lutego 2011 r., postępowanie regulacyjne przeprowadzała Komisja (...) złożona z przedstawicieli wyznaczonych w równej liczbie przez Urząd (...). Zgodnie z ustępem 3 ww. artykułu, wnioski o wszczęcie postępowania regulacyjnego należało zgłaszać w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy, po upływie którego roszczenia wygasły. Ostateczny termin na składanie wniosków został ustalony w art. 2 ustawy z dnia 11 października 1991 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...) (Dz. U. z 1991 r. Nr 107, poz. 459) na dzień 31 grudnia 1992 r. Powyższy przepis ma charakter materialnoprawny, skutkiem jego niedochowania jest wygaśnięcie roszczenia. Na mocy ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do (...)w(...) z dniem 1 marca 2011 r. zniesiono Komisję (...) oraz uchylono przepis art. 62 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Zgodnie z art. 4 ust. 1 powołanej wyżej ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010r., uczestnicy postępowań regulacyjnych, w których zespół orzekający lub Komisja(...) w jej pełnym składzie nie uzgodniły orzeczenia przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, mogą, w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania o tym pisemnego zawiadomienia, o którym mowa w art. 64 ust. 1 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...) wystąpić o podjęcie zawieszono postępowania sądowego lub administracyjnego, a jeżeli nie było ono wszczęte- wystąpić do sądu o zasądzenie roszczenia. Stosownie do zapisów art. 4 ust. 2 ww. ustawy zmieniającej przepis art. 4 ust. 1 stosuje się odpowiednio do uczestników postępowań regulacyjnych w przypadku nierozpatrzenia wniosków o wszczęcie postępowania regulacyjnego, złożonych na podstawie art. 62 ust. 3 zdanie pierwsze ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła (...)oraz art. 2 ustawy z dnia 11 października 1991 r. o zmianie tejże ustawy. W tym jednak przypadku 6-miesięczny termin wskazany w art. 4 ust. 1 liczy się od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., tj. od dnia 1 lutego 2011 r. (art. 4 ust. 2 w zw. z art. 5 te same ustawy).Sąd I instancji podniósł, iż w aktach Komisji (...)znajduje się wniosek powodowej parafii o wszczęcie postępowania regulacyjnego datowany na dzień 30 maja 1990 r.

W powyższym wniosku powodowa parafia wносиła o przywrócenie własności nieruchomości położonej w C., woj. (...), stanowiącej grunty rolne i leśne o obszarze 100 ha, dla której prowadzona była księga wieczysta C. tom I k. 5. We wniosku strona powodowa wskazała, że nieruchomość została przejęta na podstawie dekretu PKWN z 12 grudnia 1944r., o przejęciu lasów na rzecz państwa. Powodowa parafia zachowała termin do złożenia wniosku o wszczęcie

postępowania regulacyjnego przed Komisją (...) o którym mowa w art. 2 ustawy z dnia 11 października 1991 r. Skoro bowiem sygnatura akt sprawy jako datę wpływu wskazuje rok 1990, analogiczny dla daty wniosku, to nie powinno budzić wątpliwości, że wniosek do Komisji (...) został złożony właśnie w tym roku, a zatem przed upływem ustawowego terminu (tj. 31 grudnia 1992 r.). Zawiadomieniem z dnia 28 lutego 2011 r. Komisja (...) poinformowała powoda, że nie rozpatrzyła wniosku (...) św. J. C. w C.- M. o przywrócenie własności nieruchomości, pouczając jednocześnie o możliwości wystąpienia do Sądu o zasądzenie roszczenia w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...) (tj. od dnia 1 lutego 2011 r.). Pozew w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu w dniu 01 lipca 2011 r., podczas gdy powyższe zawiadomienie z 28.02.2011r., odebrane zostało przez powoda w dniu 16 marca 2011r. Wobec powyższego powód był uprawniony – na podstawie cytowanego wyżej art. ust. 2 w zw. z art. 4 ust. 1 i art. 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...) – wystąpić do sądu o zasądzenie roszczenia w terminie 6 miesięcy licząc od dnia 1 lutego 2011 r. Powód, składając w niniejszej sprawie pozew do Sądu Okręgowego w dniu 01 lipca 2011 r., zachował ustawowy termin. Sąd Okręgowy wskazał jednak, że zasadniczą kwestią sporną była m.in. kwestia tożsamości przedmiotowej wniosku regulacyjnego złożonego do Komisji (...) oraz żądania pozwu. Powód w swoim wniosku o wszczęcie postępowania regulacyjnego przed Komisją (...) żądał przywrócenia własności utraconej nieruchomości obejmującej powierzchnię 100 ha, dla której prowadzona była księga wieczysta C. tom I k. 5, a która została przejęta na podstawie dekretu PKWN z 12 grudnia 1944r., o przejściu lasów na rzecz państwa. Natomiast roszczenia powoda przedstawione w pozwie były szersze i obejmowały przyznanie nieruchomości zamiennej lub odszkodowania (żądania ewentualne) za przejęte przez Państwo nieruchomości o powierzchni 242,8480 ha (kw C. tom I k.5) oraz o powierzchni 2,2764 ha (kw C. tom I k. 2). Sąd I instancji przyznał rację pozwanemu Skarbowi Państwa, że żądanie pozwu powinno być tożsame pod względem przedmiotowym z żądaniem zgłoszonym we wniosku inicjującym postępowanie regulacyjne przed Komisją (...). Terminy na złożenie wniosków o wszczęcie postępowania regulacyjnego przed Komisją, określone najpierw w art. 62 ust. 3 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...) a ostatecznie w art. 2 ustawy z dnia 11 października 1991 r. o zmianie tejże ustawy, mają charakter materialnoprawny. Bezskuteczny upływ tego terminu miał ten skutek, że roszczenia wygasły. Wygaśnięcie roszczenia powoduje, że przestaje ono istnieć. Skoro powód nie zgłosił w terminie (tj. od dnia 31 grudnia 1992 r.) do Komisji (...) żadnych innych roszczeń poza wyżej wskazanym dot. nieruchomości o powierzchni 100 ha, niewątpliwie jego roszczenia w rozmiarze przekraczającym 100 ha zgłoszone w pozwie, wygasły z dniem 01.01.1993 r. i tym samym nie mogły być skutecznie dochodzone w niniejszym procesie. Sąd Okręgowy zaznaczył także, że wprawdzie Komisja (...) wskazała powodowi, iż nie jest władna rozpoznać jego wniosku w tym zakresie, to po przesłaniu pisma z dnia 21 sierpnia 1995r. (adresowanego do (...) w P.), kontynuowała postępowanie, jednakże już nie w zakresie owych 100 ha nieruchomości leśnych, a co do nieruchomości rolnych o powierzchni 108 ha przejętych w trybie postępowania wywłaszczeniowego. Wskazać w tym miejscu należy, iż Komisja działała wobec tego z urzędu, nie na podstawie wniosku uprawnionego podmiotu. Powodowa Parafia na żadnym etapie postępowania regulacyjnego nie zakwestionowała ani zaliczenia 100 ha jako powierzchni leśnej, przejętej na podstawie dekretu PKWN, ani też nie rozszerzyła bądź też zmodyfikowała swego wniosku, tak by objąć nim także 108 ha użytków rolnych. Prowadzenie rozszerzonego postępowania przez Komisję (...) nie może w żadnym razie być traktowane jako skuteczne rozszerzenie wniosku o wszczęcie postępowania regulacyjnego, albowiem po pierwsze, nie zostało ono w sposób jednoznaczny sformułowane, po drugie, nie zostało bezpośrednio skierowane do Komisji (...), a po trzecie, miało miejsce w 1995r, a więc w czasie gdy wszystkie niezgłoszone przez powoda roszczenia już wygasły. Sąd Okręgowy wskazał również, iż pozbawione jest podstaw stanowisko powoda, iż uchylenie terminu do wszczęcia postępowania regulacyjnego w ustawie nowelizującej z dnia 16 grudnia 2010r. spowodowało w istocie sytuację, w której możliwość wystąpienia z roszczeniami nie jest obwarowane żadnym terminem. Wprowadzone postępowanie przed sądem w trybie procesowym dotyczyło wyłącznie roszczeń regulacyjnych zgłoszonych do dnia 31 grudnia 1992 r., co jednoznacznie wynika z treści art. 4 ustawy zmieniającej, którego adresatami są „uczestnicy postępowań regulacyjnych”, a więc podmioty, które wcześniej wystąpiły z wnioskiem o dokonanie regulacji. Skoro roszczenia nie zgłoszone w wyżej opisanym terminie wygasły i nie istniały, nie można ich było dochodzić od dnia 1 stycznia 1993 r. Zatem nie mogą być przedmiotem postępowania po wejściu w życie ustawy zmieniającej. Uchylenie art. 62 ustawy regulacyjnej nie mogło przywrócić dopuszczalności dochodzenia roszczeń, które już nie istniały. Roszczenia te musiałyby być ponownie ustanowione normą prawną, jednak żaden przepis ustawy zmieniającej takiej treści nie zawiera. Art. 62 ust. 3 ustawy regulacyjnej został uchylony już po wygaśnięciu tych roszczeń, zatem jego uchylenie

nie mogło mieć żadnego znaczenia dla bytu tych roszczeń. Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Okręgowy podkreślił, że podstawą prawną roszczenia powoda stanowią przepisy art. 61 oraz 63 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła (...) (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1169), natomiast podstawę rozpoznania niniejszego powództwa przez Sąd powszechny stanowi przepis art. 4 ust. 2 w zw. art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...). Sąd ten nie podzielił stanowiska powoda wyrażonego z ostrożności procesowej, że podstawą drogi procesowej może być art. 61 ust. 1 pkt 2, 6 i 7 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...). Sąd I instancji ustalił, iż: powodowej parafii przysługiwał status kościelnej osoby prawnej, posiadała zgodę właściwej władzy na wytoczenie powództwa, przysługiwało prawo własności spornych nieruchomości w dacie przejęcia ich przez Państwo, co wskazuje na przysługującą powodowi legitymację czynną. Nadto Sąd Okręgowy rozważył legitymację bierną. Kolejno Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem jego analizy będzie tylko roszczenie obejmujące przywrócenie własności upaństwowionych nieruchomości o łącznej powierzchni 100 ha objętych księgą wieczystą C. tom I k. 5, jak wynika to z wniosku o wszczęcie postępowania regulacyjnego z dnia 30 maja 1990r., bądź też przyznanie nieruchomości zamiennych lub odszkodowania. W tym przedmiocie Sąd Okręgowy podniósł, że na mocy art. 1 dekretu (...) Komitetu (...) z dnia 12 grudnia 1944r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz.U. z dnia 27 grudnia 1944r.), lasy i grunty leśne o obszarze ponad 25 ha, stanowiące własność lub współwłasność osób fizycznych i prawnych przeszły na własność Skarbu Państwa. Jak wynika z rozporządzenia Ministra (...) z dnia 20 stycznia 1945r., wydanego w wykonaniu powyższego dekretu, z czynności przejęcia będzie spisany protokół w obecności dotychczasowego właściciela lub jego pełnomocnika. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd I instancji wskazał, iż w istocie doszło do przejęcia lasu w C., czego dowodem jest protokół z 27 października 1946r., spisany w wykonaniu powyższego dekretu PKWN z 12.12.1944r. Powierzchnia ogólna przejmowanych ziem wynosiła 134,40ha, w tym 131,80 ha powierzchni leśnej i 2,60 ha powierzchni nieleśnej, przy czym na powyższe złożyły się 127,10 ha powierzchni leśnej zalesionej, 4,70 ha powierzchni leśnej niezalesionej i 2,60 ha powierzchni leśnej nieprodukcyjnej. Z dokonania tej czynności spisany został protokół, który podpisał administrator (...) C.- M. oraz (...) powiatowy i dwóch radnych gminnych. Z tego względu, uznać można, iż wyżej opisane ziemie przejęte zostały zgodnie z zapisami rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1945r. Jak wskazał Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 22 kwietnia 1994r. (III CZP 50/94): Protokół przejęcia sporządzony w trybie § 1 i 2 rozporządzenia Ministra (...) z dnia 20 stycznia 1945r. (...) stanowił dowód, że określona nieruchomość przeszła na własność Państwa. W podobnym tonie wypowiedział się również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 grudnia 2005r. (I OSK 260/05), wskazując że „warunkiem nabycia przez Skarb Państwa lasów i gruntów leśny na podstawie dekretu PKWN z 12 grudnia 1944r. (...) było sporządzenie protokołu przejęcia. Analizując z kolei treść wniosku skierowanego przez powodową parafię do Komisji (...) dojsć należało do wniosku, że obejmował on niewątpliwie część ziem- jedynie 100 ha- przejętych na mocy dekretu PKWN o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa, opisanych w protokole z 27.10.1946r. Intencja powoda co do dochodzenia zwrotu własności właśnie tych ziem, nie zaś, jak podnoszone to było w toku niniejszego postępowania, nieruchomości wywłaszczonych mocą decyzji Wojewody (...), wynika wprost z treści uzasadnienia wniosku z 30 maja 1990r. Wskazane zostało tam bowiem wprost, że nieruchomość została przejęta na podstawie dekretu PKWN z 12 grudnia 1944r., o przejęciu lasów na rzecz państwa. We wniosku wskazano, że powód domaga się przywrócenia własności nieruchomości o obszarze 100 ha, co należy traktować jako przemyślaną decyzję, albowiem została ona podjęta mimo, iż powód miał świadomość możliwości dochodzenia również pozostałej części przejętych przez Państwo nieruchomości. Świadczy o tym treść wniosku o wszczęcie postępowania regulacyjnego z dnia 14 maja 1990r. załączonego do pozwu, a ostatecznie niezgłoszonego przez powoda do Komisji (...) Sąd I instancji analizując zgromadzone w sprawie dokumenty, nie miał wątpliwości, że protokół przejęcia nieruchomości z 27 października 1946r. dotyczy części ziem należących do powoda, co więcej, że stanowi ziemie, o których zwrot wystąpił powód do Komisji (...) we wniosku z 30 maja 1990r. We wniosku tym, Parafia wprost podała, że chodzi o grunty o powierzchni 100 ha, przejęte na podstawie dekretu PKWN z 12 grudnia 1944r., o przejęciu lasów na rzecz państwa. Sąd I instancji nie przychylił się do twierdzeń powoda, iż przejęcie ziem nastąpiło na mocy decyzji Wojewody (...). Zarówno dekret PKWN, jak i protokół przejęcia, opatrzone są datami znacznie wcześniejszymi aniżeli decyzja powoływana przez Parafię, przez co decyzja Wojewody (...), jako późniejsza uznana musi być za wtórną i nie wywołującą- w odniesieniu do owych 100 ha objętych wnioskiem- skutków dla Parafii. Ziemie wskazane w powyższej decyzji zostały już bowiem w tymże zakresie faktycznie przejęte na mocy dekretu PKWN z 12.12.1944r. co potwierdzone zostało w protokole z 27.10.1946r. Wobec tego, przejść należało do analizy art. 61 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do

Kościola (...)który w ust. 1 w sposób enumeratywny wymienia okoliczności, których zaistnienie umożliwia wystąpienie kościelnej osoby prawnej z wnioskiem o wszczęcie postępowania regulacyjnego. Brak w tymże katalogu zapisu, by postępowanie wszczęte mogło być dla ziem przejętych na podstawie dekretu z 12 grudnia 1944r. W szczególności, ziemie powoda nie zostały przejęte na podstawie ustawy o dobrach martwej ręki (pkt.2), czy też wyłączone, jeżeli odszkodowanie za wywłaszczoną nieruchomość nie zostało wypłacone lub nie zostało podjęte (pkt. 6). Co istotne, nie ma racji powód twierdząc, iż doszło do wywłaszczenia spornych nieruchomości, albowiem grunty leśne, które zostały upaństwowione, nie mogły zostać następnie objęte wywłaszczeniem. Nieruchomości nie zostały również przejęte we władanie państwowych jednostek organizacyjnych bez tytułu prawnego, bez względu na późniejsze ustawodawstwo konwalidujące te przejęcia (pkt. 7), ponieważ tytułem prawnym był w tym przypadku (wcześniejszy aniżeli przejęcie) dekret PKWN z 12 grudnia 1944r. Wskazać również należy na unormowanie zawarte w pkt. 6a, które wprost wskazuje na dekret z dnia 26 października 1945r. Domniemywać wobec tego można, że gdyby ustawodawca chciał włączyć do katalogu art. 61 także i tzw. dekret o lasach, wymieniłby go wprost, wobec niekwalifikowania się przejętych na jego podstawie nieruchomości do innych kategorii. Z tego też względu wskazać należy, iż uprawnienie oparte na art. 61 powyżej wskazanej ustawy, nie obejmuje sytuacji uregulowanych w dekrete PKWN z dnia 12 grudnia 1944r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa. Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił powództwo główne i powództwo ewentualne, o przyznanie nieruchomości zamiennych, ewentualnie o zapłatę (odszkodowania) w zakresie nieruchomości opisanej w punkcie 1 pozwu z dnia 01 lipca 2011r. Sąd I instancji, na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., obciążył jednocześnie kosztami niniejszego postępowania w całości powoda, jako stronę przegrywającą, pozostawiając jednakże szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu, przy uwzględnieniu stawki wynagrodzenia pełnomocników pozwanych na poziomie minimalnym.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł powód , który zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- a) naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 316 § 1 KPC w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2013 r. poz. 707 ze zm.) oraz art. XIV Konkordatu pomiędzy Stolicą (...) z 1925 r. (Dz. U. z 1925 r. nr 72 poz. 501), a także art. 16 § 1 KPA poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodu i błędne ustalenie, że przedmiotowe nieruchomości powódki zostały przejęte w trybie dekretu PKWN z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. z 1944 r. nr 15 poz. 82), podczas, gdy z treści ksiąg wieczystych C. t. I k. 5 oraz C. t. I k. 2 oraz dokumentów znajdujących się w aktach wieczysto-księgowych, a także z mocy samego prawa wynika, iż nieruchomości te zostały wyłączone bez odszkodowania orzeczeniem Wojewody (...) z dnia 17 marca 1947 r. nr (...)
- b) naruszenie art. 233 § 1 KPC w zw. z art. 316 § 1 KPC poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodu i błędne przyjęcie, iż wniosek do Komisji (...) z dnia 30 maja 1990 r. dotyczył wyłącznie nieruchomości wymienionych w protokole przejęcia nieruchomości z dnia 27 października 1946 r., podczas, gdy w świetle tego wniosku z uwzględnieniem jego załączników wynika, iż wolą powódki było wszczęcie postępowania regulacyjnego odnośnie całości upaństwowionych nieruchomości zapisanych w księdze wieczystej C. t. I k. 5 oraz (...)1 k. 2,
- c) naruszenie art. 65 § 1 KC poprzez dokonanie wykładni oświadczenia woli zawartego we wniosku o wszczęcie postępowania regulacyjnego z dnia 30 maja 1990 r. w sposób sprzeczny z zasadami zdrowego rozsądku, a ponadto nie uwzględniający okoliczności w jakich zostało ono złożone,
- d) naruszenie prawa materialnego tj. art. 61 ust. 1 pkt 6 w zw. z 63 ust. 1 pkt 1 - 3 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...)w zw. z art. 2 § 1 i 3 KPC poprzez ich niezastosowanie,
- e) naruszenie prawa materialnego tj. art. 1 ustawy o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...) z dnia 16 grudnia 2010 r. (Dz. U. z 2011 r. nr 18 poz. 89) poprzez niezastosowanie tego przepisu i oparcie rozstrzygnięcia na podstawie uchylonego art. 62 ust. 3 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...)
- f) naruszenie art. 316 § 1 KPC poprzez niewzięcie pod uwagę stanu prawnego obowiązującego w dacie i nie uwzględnienie tego, iż art. 62 ust. 3 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...)został uchylony.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez dokonanie regulacji zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania, zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje sądowe wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany Skarb Państwa zastępowany przez Prokuratorię Generalną (...) domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wg. norm przepisanych.

Pozwany Agencja (...)wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego wg. norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i ustalenia te, podobnie jak i dokonaną przez ten sąd ocenę dowodów, Sąd Apelacyjny uczynił częścią swoich rozważań przyjmując je za własne i uznając zarzuty apelacji za pozbawione uzasadnionych podstaw.

Nie ma racji apelujący zarzucając Sądowi I instancji błędne ustalenie, iż nieruchomości powoda objęte wnioskiem do Komisji Majątkowej zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa w trybie dekretu PKWN z 12.12.1944r o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa(Dz.U.z 1944r, nr15,poz.82). Ustalenie powyższe znajduje oparcie w zgromadzonych w aktach procesowych i aktach Komisji (...)dokumentach w postaci: protokołu przejęcia lasu w C. o pow. ogólnej 134,40ha z 27.10.1946r sporządzonego na podstawie dekretu PKWN z udziałem ówczesnego administratora Parafii ks. T. M., pisma Dyrektora (...) do (...)C. z 15.03.1946r., wyciągów i map przeglądowych dołączonych do pisma pozwanego z 27.06.204r.

Zgodnie z dekretem PKWN z 12.12.1944r o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa przejęcie obszarów leśnych o powierzchni powyżej 25ha następowało z mocy samego prawa, zaś z rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z 20.01.1945r.w sprawie wykonania dekretu PKWN z 12.12.1944r o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa wynikało, że wystarczającym dokumentem potwierdzającym przejęcie był protokół przejęcia. Z uwagi na okoliczność, że zgodnie z art. 1.ust.1 dekretu nabycie własności lasów i gruntów leśnych o obszarze ponad 25ha stanowiących własność osób fizycznych i prawnych następowało z mocy prawa, dla spełnienia powyższej przesłanki i dokonania wywłaszczenia majątków leśnych nie miał żadnego znaczenia wskazany przez apelującego sposób zagospodarowania tych terenów z przeznaczeniem na poligon. Przepisy powołanego dekretu nie wyłączały bowiem z przejęcia na rzecz Skarbu Państwa lasów i gruntów leśnych, na których terenie został zorganizowany poligon wojskowy.

Do odmiennych ustaleń w tym przedmiocie nie prowadzi także podniesiona przez skarżącego okoliczność objęcia nieruchomości powodowej parafii o pow.242,93.20 ha zapisanych w kw C. tom I karta 5 decyzją wywłaszczeniową Wojewody (...) z 17.03.1946r nr. S.A. (...) (...)Trafnie bowiem wskazał Sąd Okręgowy, że powyższa decyzja wywłaszczeniowa nie mogła wywołać skutku w odniesieniu do tej części nieruchomości powodowej parafii stanowiącej lasy o pow.100 ha i objętej wnioskiem skierowanym do Komisji(...) która wcześniej z mocy prawa- dekretu PKWN z 12.12.1944r. stanowiła już własność Skarbu Państwa. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Okręgowy nie naruszył przy tym przepisu art. 3 ust.1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece i art. 16 §1 k.p.a. Domniemanie z art. 3 u.k.w i h może być obalone przez przeciwstawienie mu dowodu przeciwnego, przy czym domniemanie to można obalić w każdym postępowaniu w oparciu o wszelkie dostępne środki dowodowe. Sytuacja taka nastąpiła w rozpoznawanej sprawie, skoro strona pozwana wykazała, że przedmiotowe nieruchomości leśne przeszły na własność Skarbu Państwa z mocy prawa jako spełniające warunki dekretu PKWN z 12.12.1944r. Dekret ten jest powszechnie zaliczany do grupy aktów prawnych o charakterze nacjonalizacyjnym. Trybunał Konstytucyjny w uchwale z 16.04.1996r, sygn. OTK 1996

nr (...), (...) przypisał dekretem wydawanym przez PKWN skutki ustawy, to jest aktów legalnych i potwierdził swoje stanowisko w postanowieniu z 28.11.2001 (...) (...) 2001m8, poz.266. Ustawodawca natomiast uchylając dekret o lasach ustawą z 28.07.1990r o zmianie ustawy- Kodeks Cywilny (Dz.U. 1990r, nr 55, poz.321) w art. 6 tej ustawy potwierdził stabilność skutków prawnych zmian własności dokonanych na podstawie tegoż dekretu. Związanie sądu powszechnego decyzją administracyjną stanowiącą podstawę wpisu w księdze wieczystej, eksponowane w apelacji, nie uchyla możliwości obalenia domniemania z art. 3 u.k.w.i h w drodze dowodu przeciwnego, co nastąpiło w rozpoznawanej sprawie w odniesieniu do nieruchomości powoda stanowiącej lasy o pow. 134,40ha i przejętej na własność Skarbu Państwa w trybie powołanego wyżej dekretu PKWN z 12.12.1944r. Znamienne jest, że także Komisja(...)rozpoznająca wniosek powoda z 30.05.1990r o wszczęcie postępowania regulacyjnego nie miała także wątpliwości co do tego, że objęta wnioskiem nieruchomość stanowiąca lasy stała się własnością Państwa na mocy powyższego dekretu PKWN, czemu dała wyraz w pismach kierowanych do powoda z 20.02.2001r (k 365-366) i z 13.09.2005r (k 367-368). Podobnie sam powód w skierowanym do Komisji (...) wniosku z 30.05.1990r o wszczęcie postępowania regulacyjnego jednoznacznie wskazywał, że objęte wnioskiem nieruchomości zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa na podstawie dekretu PKWN z 12.12.1944r o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa(k 360), i nie kwestionował powyższej okoliczności w toku postępowania przed Komisją (...) zaś odmienne stanowisko w tej kwestii zajął dopiero w toku i na potrzeby niniejszego postępowania.

Nie ma także racji apelujący wskazując, że w odniesieniu do nieruchomości kościelnych na przeszkodzie ich nacjonalizacji w trybie dekretu PKWN z 12.12.1944r o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa stały przepisy Konkordatu pomiędzy Stolicą (...) z 1925r (Dz.U. z 1925r, nr. 72, poz.501). Nie można bowiem podzielić poglądu apelującego, że przepisy Konkordatu z 1925r stanowiły *lex specialis* w odniesieniu do dekretu PKWN z 12.12.1944r i to niezależnie od oceny chwili kiedy nastąpiła utrata mocy obowiązującej Konkordatu. (kwestia obowiązywania konkordatu z 1925r stanowi złożony problem prawny, w aktualnym orzeczeniu z 15.12.2016r, sygn. akt. II CSK 634/15 SN z przyjął, że urata mocy obowiązującej konkordatu nastąpiła w powojennej Polsce na skutek zasadniczej zmiany okoliczności, na podstawie zwyczajowej klauzuli *rebus sic stantibus* także na płaszczyźnie wewnętrznego porządku prawnego).

Konkordat z 1925r był traktowany w porządku wewnętrznym jako swoista kategoria prawa ustawowego, które powstało jako na skutek transformacji wywołanej ratyfikacją traktatu za zgodą Sejmu i promulgacją w Dzienniku Ustaw (vide: orzeczenia SN z 23.10.-07.11.1929r. I C 2343/28, OSP 1930(t.IX), poz.C 451 i z 03.11.1932, III Rw 1769/32 „Głos Prawa „, 1932r, z.2,s.102). Dekret PKWN z 1944r był zrównany z ustawą, a zatem oba akty prawne były formalnie równorzędne. Dekret odnosił się do gruntów leśnych o powierzchni przekraczającej 25ha niezależnie od tego jaki podmiot był ich właścicielem i jego celem było przejęcie na własność Skarbu Państwa majątków leśnych przekraczających 25ha. Dekretodawca dążył przede wszystkim do zneutralizowania grupy społecznej postrzeganej jako wroga i wpływowa, i wręcz był to jedyny cel – poza umocnieniem domeny państwowej-przyświecający temu aktowi(por. Piotr Kociubiński: Powojenne przekształcenia własnościowe w świetle konstytucji. LEX 2013 monografia). Dekret nie zawierał żadnych elementów podmiotowych o charakterze dyskryminującym K., a zatem nie zachodzą wątpliwości interpretacyjne, co do zakresu przedmiotowego i podmiotowego jego obowiązywania nakazujące sięgnięcie do dyrektywy wykładni wskazanej przez apelującego w piśmie z 14.02.2017r. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że Konkordat z 1925r nie odnosił się do „lasów kościelnych” tylko ogólnie do dóbr kościelnych, a zatem nie można uznać, że doprecyzowywał ogólne reguły wyłączenia lasów określone dekretem, nie stanowił też wyjątku, od zasad wyłączenia określonych dekretem.

Gdyby bowiem wolą ustawodawcy było wyłączenie z obowiązywania dekretu „lasów kościelnych” to niewątpliwie zapis taki znalazłby się w dekreście, tak jak to miało miejsce w art.2pkt.1 b) ustawy o wykonaniu reformy rolnej z 28.12.1925r (Dz. U. 1926 nr.1, poz.1), która to ustawa obowiązywała w okresie obowiązywania Konkordatu z1925r.

Z przedstawionych względów nie można podzielić poglądu apelującego, że dekret PKWN nie mógł wywrzeć skutków prawnych w zakresie nacjonalizacji lasów należących do majątków kościelnych.

Nieuzasadniony okazał się także zarzut naruszenia art. 233§1k.p.c. i art. 316§1k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodu i błędne przyjęcie, iż wniosek do Komisji (...) z dnia 30 maja 1990 r. dotyczył wyłącznie nieruchomości wymienionych w protokole przejęcia nieruchomości z dnia 27 października 1946 r. Sąd Okręgowy, trafnie bowiem ustalił, uwzględniając dyrektywy wykładni określone art. 65k.c., jak również okoliczności w jakich wniosek został złożony, że wniosek z 30.05.1990r., który został złożony do Komisji (...)dotyczył części nieruchomości objętej księgą wieczystą C. tom I k. 5 tj. nieruchomości o pow.100ha . Skoro bowiem powodowa parafia sformułowała dwa wnioski w tym przedmiocie , z których jeden zawarty w piśmie z 14.05.1990r (k 26) dotyczył żądania wszczęcia postępowania regulacyjnego w odniesieniu do nieruchomości rolnej i leśnej o pow.242.93.20 ha i 2.49.20 ha KW C. tom I k.5 i tom I k.2 tj. do całej znacjonalizowanej nieruchomości podstawowej, a drugi zawarty w piśmie z 30.05.1990r.(k 360) dotyczył żądania wszczęcia postępowania regulacyjnego w odniesieniu gruntów rolnych i leśnych o obszarze 100ha KW C. tom I k.5 , które zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa w trybie dekretu PKWN z 12.12.1944r i ten drugi wniosek powód złożył do Komisji (...), to takie postępowanie wskazuje, że w sposób świadomy powodowa parafia ograniczyła zakres postępowania regulacyjnego do części znacjonalizowanej nieruchomości obejmującej pow.100ha objętej KW. C. tom I k. 5. Orzeczenia Sądów Apelacyjnych, na które powołuje się apelujący nie mogły znaleźć zastosowania w przedmiotowej sprawie, bowiem odnosiły się do innych stanów faktycznych, w który wnioski zawierające żądanie wszczęcia postępowania regulacyjnego dotyczyły całej nieruchomości podstawowej, a jedynie określały sposób regulacji w odniesieniu do określonych , konkretnych działek z nieruchomości podstawowej. W rozpoznawanej sprawie wniosek z 30.05.1990r.zawierał zaś żądanie regulacji jednoznacznie ograniczone do części nieruchomości podstawowej obejmującej 100ha znacjonalizowanej na podstawie dekretu PKWN z 1944r. z odwołaniem się w załączniku do protokołu przejęcia z 27.10.1946r.spisanego na podstawie tego dekretu. Biorąc powyższe pod uwagę zawarty w apelacji zarzut naruszenia art. 65k.c.okazał się również bezzasadny.

Nieuzasadniony okazał się także zarzut naruszenia art. .art. 61 ust. 1 pkt 6 w zw. z 63 ust. 1 pkt 1 - 3 ustawy z 17.05.1989r o stosunku Państwa do Kościoła (...) w zw. z art. 2 § 1 i 3 KPC poprzez ich niezastosowanie. Wbrew twierdzeniom apelującego ustawa z 16.12.2010r o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...)(Dz.U. z 2011r , nr.18, poz.89) nie stworzyła podstawy do wystąpienia przez kościelną osobę prawną do sądu z roszczeniem regulacyjnym dotyczącym takich nieruchomości, które nie były objęte wnioskiem skierowanym wcześniej do Komisji (...). Osoba prawna Kościoła (...) nie może skutecznie rozszerzyć zakresu przedmiotowego roszczenia regulacyjnego po przekazaniu jego do rozpoznania z postępowania przed Komisją (...) na drogę sądową. Pogląd ten został wypowiedziany w wyroku Sądu Najwyższego z 20.10.2016r , II CSK 794/ 15. Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę w pełni akceptuje powyższy pogląd , dzielając także wywody prawne Sądu Najwyższego zwarte w uzasadnieniu powyższego wyroku, co czyni bezprzedmiotowym ich ponowne przytaczanie. W konsekwencji przy uwzględnieniu, iż z ustaleń faktycznych wynika, że przedmiotem postępowania regulacyjnego przed Komisją (...) objętego wnioskiem z 30.05.1990r była część nieruchomości powoda objętej księgą wieczystą C. tom I k. 5 o pow. 100ha , a postępowanie sądowe prowadzone z mocy art. 4 ustawy z 16.12.2010r. stanowi kontynuację postępowania regulacyjnego, co powoduje, że żądanie pozwu winno być tożsame z pod względem przedmiotowym z żądaniem zawartym we wniosku regulacyjnym złożonym przed Komisją (...) Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że zawarte w pozwie żądanie dokonania regulacji w zakresie w jakim dotyczyło nieruchomości powoda niezgłoszonych Komisji(...)tj. w odniesieniu do nieruchomości objętej księgą wieczystą C. tom I k. 5 i tom I k.2 przekraczającej 100ha wygasło jako nie zgłoszone w terminie do 31.12.1992r.i z tej przyczyny podlegało oddaleniu.

Powyższe czyni bezzasadnym sformułowany w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 1 ustawy o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...)z dnia 16 grudnia 2010 r. (Dz. U. z 2011 r. nr 18 poz. 89) poprzez niezastosowanie tego przepisu i oparcie rozstrzygnięcia na podstawie uchylonego art. 62 ust. 3 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...), oraz naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. poprzez niewzięcie pod uwagę stanu prawnego obowiązującego w dacie i nie uwzględnienie tego, iż art. 62 ust. 3 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła (...) został uchylony.

Biorąc powyższe pod uwagę apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie 98k.p.c. i art. 99k.p.c. oraz 32ust3.ustawy z 15.12.2016r o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 2016r, poz 2261) obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą sprawę. Na zasądzone koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej agencji obliczone stosownie do §10 ust.2 w zw. z §2 pkt.7 rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U 2015.1804) oraz koszty zastępstwa Skarbu Państwa obliczone stosownie do §10 ust.2 w zw. z §2 pkt.7 rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U 2015.1800).

SSA Małgorzata Kaźmierczak SSA Mikołaj Tomaszewski SSA Jan Futro